Eerste druk 2026
Copyright © Mariska Noordeloos
Uitgever: Brave new books
Afbeelding cover: Pixabay
Omslag vormgeving: Mariska Noordeloos
Binnenwerk vormgeving: Mariska Noordeloos
Proeflezers: Judith Veenendaal, Pascalle Verschoor, Selma en Bianca de Vries
Copyright © 2026 Mariska Noordeloos
ISBN 9789465731438

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm lm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Ik hield al van je voor ik zwanger van je was
En toen ik eindelijk zwanger was, bad ik dat je bleef zitten
Op de echo na acht weken zag ik je, en ik was trots op je
Met twintig weken voelde ik je voor het eerst in mijn buik
Je was er
Je was echt

In de dertigste week kreeg ik weeën
Ik was zo bang je kwijt te raken
Maar de dokter zei dat het goed zat

Na achtendertig weken hield ik je eindelijk in mijn armen
Ik beloofde je dat ik alles zou doen om je gelukkig te maken
Je veilig te houden
Ik hield vanaf begin af aan zielsveel van jou

Ik heb al je boze dromen weggejaagd
Ik heb je beschermd tegen gemene mensen
Ik heb je begeleid en je hand vastgehouden
Ik heb je getroost en je gekoesterd

En toch ben ik je nu kwijt

Ik heb mijn belofte gebroken…

Proloog

De koffiemachine maalt de koffiebonen voor mijn eerste kop koffie en ik pak mijn mobiel om te checken of ik nog iets heb gemist. Iets wat ik elke ochtend doe aan het begin van mijn dag.
De deurbel stoort mij in mijn ritueel en ik frons mijn wenkbrauwen. Het is zeven uur in de ochtend. Wie belt er zo idioot vroeg aan?
Ik loop naar de hal en open de voordeur. Tot mijn verbazing staan er twee vrouwelijke agenten voor mij.
'Mevrouw Geertje van Oudheuze-Bakker?' vraagt een van hen.
'Eigenlijk is het alleen Bakker.' Wat moeten deze agenten van mij en waarom zo idioot vroeg? Had Léon weer wat uitgevreten?
'Mogen we even binnenkomen, mevrouw Bakker?' vraagt de andere agent vriendelijk.
Een beetje van slag doe ik een stap opzij en gebaar dat ze door kunnen lopen.
In de keuken leun ik met mijn rug tegen het aanrecht en kijk de agenten vragend aan. Ik bied ze bewust geen koffie aan, in de hoop dat ze snel weer vertrekken. 'Wat is er aan de hand?'
De agenten kijken elkaar even aan en de blonde agente begint op rustige toon te praten.

Mijn hart bonkt in mijn keel en mijn oren beginnen te suizen. Ik zie haar mond bewegen, maar het dringt nauwelijks tot me door wat ze zegt. Ik hoor maar drie woorden: Trein… Beau… Dood…

Mijn mobiel valt uit mijn hand en ik zie hem op de betegelde vloer kletteren.
Ik sla mijn handen voor mijn oren. Ik wil niet horen wat ze te zeggen hebben en krijg de neiging om te gillen. Dit kan niet! Ze staan bij het verkeerde huis! Beau ligt nog in haar bed, haar roes uit te slapen na een bezoek aan de plaatselijke kroeg met een vriendin!
Ik wijs naar de trap. 'Beau ligt… boven te… slapen,' stotter ik verward.
'Vindt u het goed als wij even naar boven lopen, mevrouw?' vraagt de agente vriendelijk.
'Ik wijs u de weg. U zult zien dat u het mis hebt!'
Mijn benen voelen aan als rubber en ik trek me aan de trapleuning omhoog. Bij iedere stap die ik zet heb ik het gevoel dat ik elk moment weer naar beneden kan vallen.
Ik loop voor de agenten uit over de overloop en open de slaapkamerdeur van Beau.
Het bed is omgewoeld. Zie je wel! Ze heeft hier gewoon geslapen en is waarschijnlijk in de badkamer!
Maar ook in de badkamer is zij niet.
Beau is er niet.

Ineens, met een misselijkmakende klap, besef ik dat mijn dochter van zeventien jaar zichzelf van het leven heeft beroofd door zich voor de trein te werpen. Mijn benen kunnen mij niet meer dragen, en ik laat me zakken op de vloer.
Een van de agenten knielt naast me en legt haar hand op mijn schouder.

Deel 1

Hoofdstuk 1 – Beau

‘Mejuffrouw Van Oudheuze, zou je even op willen letten alsjeblieft? Deze les geldt ook voor jou.’
Verschrikt keek ik op van mijn mobiel en keek recht in de prachtige bruine ogen van mijn docent.
Mijn hartslag ging omhoog. Stiekem was ik hartstikke verliefd op hem en droomde vaak over hem. Belachelijk uiteraard, want Sebastiaan Laan was ongeveer twintig jaar ouder dan ik en bovendien was hij getrouwd en had drie kinderen. Dat wist ik omdat ik hem had opgezocht op Facebook. Hij had zelf een afgeschermd profiel, maar zijn vrouw Natascha had hem een keer openbaar geliket en zodoende keek ik veel op het profiel van zijn vrouw.
Stiekem fantaseerde ik erover hoe Sebastiaan en ik een stelletje waren. Hoe hij met zijn mooie, verzorgde handen over mijn haren streelde en hoe zijn volle mond mij kuste. Hoe hij zei dat ik de ware was voor hem.
Op Facebook veranderde ik vaak van profielfoto, in de hoop dat het hem op zou vallen.

We zaten in het laatste jaar van de Havo en hadden een paar leraren die echt heel leuk waren en ook nog jong genoeg om menig meisjeshart harder te doen kloppen.
‘Eigenlijk moest het verboden worden. Leerkrachten horen oud en stoffig te zijn! Het liefst in een slecht zittend pak en eigenlijk al klaar voor een bejaardentehuis of zo. Niet van die knappe mannen met afgetrainde lijven!’
Ann was het volkomen met mij eens. Zij was mijn beste vriendin en wij hadden altijd de grootste lol. We zaten al vanaf de lagere school bij elkaar in dezelfde klas en waren vanaf dat moment onafscheidelijk.

Ann was een jaar blijven zitten en dus een jaar ouder dan ik. Zij wilde graag bij de Belastingdienst werken, en ik wilde graag accountant worden bij een groot bedrijf.
Sebastiaan was onze docent Economie, en aangezien wij allebei deze richting hadden gekozen, hadden wij meerdere malen per week les van hem.
De eerste dag dat ik hem zag lopen was er een siddering door mijn lijf gegaan. Ik was echt op slag verliefd geweest. Hij was totaal niet stoffig of saai. Hij kon beeldend vertellen en maakte altijd wel een grapje, waardoor je de saaie stof veel sneller snapte. En ik hing aan zijn lippen. Al las hij het telefoonboek voor, dan nog wist ik zeker dat hij dat heel boeiend kon vertellen.
Tijdens de les praatte hij vaak over zijn kinderen en over zijn vrouw. Hij had twee meisjes en een jongen. De jongste was Sofie, net vier jaar geworden. Zijn andere twee kinderen, Tess en Sem, waren een tweeling van zes.
Sebastiaan was niet alleen onze leraar, maar ook onze decaan. Dat betekende dat wij bij hem aan konden kloppen als er problemen waren. Ik had problemen genoeg, maar ik had het nog nooit aangedurfd om dat te doen.
Vandaag had hij zijn jasje uitgetrokken en zag ik op zijn bovenarm een tatoeage met Chinese tekens. Even vroeg ik mij af of hij nog meer tatoeages op zijn lijf had en kreeg het er warm van. Ik was net op mijn mobiel aan het zoeken geweest wat de betekenis was van die tekens, toen hij ineens naast me had gestaan.
‘Het spijt… me,’ stotterde ik terwijl het schaamrood naar mijn kaken steeg. Ik werd beloond met een knipoog.
Geschrokken zag ik dat iedereen naar me keek. Ann, die naast me zat, wees naar het paginanummer van het leerboek. Ik was tien bladzijden geleden gestopt met lezen.
Verdomme! Stond ik even voor lul! Gehaast stopte ik mijn

telefoon terug in mijn schooltas. Sebastiaan knikte goedkeurend en liep weer terug naar zijn lessenaar.

Waarom deed ik dit? Ik stond er niet goed voor, en ik was bang dat als ik mijn cijfers niet bij zou spijkeren in dit semester, ik de grootste problemen zou krijgen. Ik haalde alleen maar lage cijfers. Daar snapte ik niks van. Het was niet dat ik de lessen niet begreep. Ik begreep ze juist heel goed! Maar iedere keer als ik een toets had gemaakt kreeg ik die met een negatief cijfer terug.
Als dit zo doorging, dan kon ik niet doorstromen naar het Atheneum en kon ik mijn baan als accountant wel vergeten. Ik nam me gelijk voor om vanaf vandaag nog beter mijn best te doen. Ik had nog zes maanden voordat wij examen moesten doen, en zoals het er nu uitzag zou ik het niet gaan halen.
Hoe Ann het toch steeds weer voor elkaar wist te krijgen om de beste leerling van de klas te zijn, was mij een raadsel. Ann was echt een feestbeest en geen feestje sloeg zij over. Vaak trok zij mij erin mee. Dan belde zij mij op en zei dat er een party was bij iemand waarvan ik het bestaan niet eens kende en dat ik dan mee moest. Of wij gingen naar een kroegje bij haar op de hoek en zetten het daar op een zuipen. Dan bleef ik bij haar slapen, zodat mijn moeder niet wist hoe dronken ik was geweest.
Ondanks haar privéomstandigheden was Ann echt een uitblinker en was ik stiekem jaloers op haar cijfers. Ook ik had het een en ander meegemaakt, maar ik kon dat niet uitschakelen zoals zij dat kon.

Bij ons thuis waren er altijd problemen met mijn broer Léon. Alles draaide altijd om hem. Mij leken ze niet te zien staan.

Wat ik ook deed, ze vonden het allemaal prima. Maar als Léon iets goeds had gedaan, dan prezen ze hem de hemel in.
Een paar weken na mijn zestiende verjaardag verliet mijn vader ons. Hij had een vriendin en had voor haar gekozen. Dat wijf was al acht maanden zwanger toen hij ons verliet. Inmiddels was mijn halfbroertje Levi bijna een jaar en had ik mijn vader zo'n twee keer gezien.
Chantal, mijn vaders vriendin, kon ik niet uitstaan. Het was gewoon een verschrikkelijk mens. Een wulps kind dat amper vijf jaar ouder was dan ik! Haar gegiechel als mijn vader in de buurt was, was verschrikkelijk.
Ze had, toen ik haar de eerste keer ontmoette, gezegd dat zij hoopte dat ik haar in de loop van de tijd mama zou noemen. Ik was woest geweest. Ik hád al een moeder! En die moeder zat met een hoop verdriet en ellende thuis door haar! Ik zou haar een figuurlijk mes in haar rug steken als ik die muts van een Chantal mama zou noemen. Wat een verschrikkelijk wijf! Nou, mooi niet!
Mijn vader was enorm veranderd sinds hij met Chantal was. Hij leek tegenwoordig meer op een yup met zijn bordeelpantoffels en zijn strak gestreken overhemd, colbert en zijn merkspijkerbroek, dan op de vader die ik altijd had gehad. Toen hij nog bij ons woonde was hij altijd wel netjes gekleed, maar anders. Een overhemd trok hij alleen aan op een feestdag en een colbert had hij niet eens in zijn kast hangen.
En hij verfde sinds kort zijn haren. Het zag er niet uit! De grijze lokken die toen al door zijn zwarte haren kwamen waren verdwenen, en het leek net alsof hij een toupet droeg om zijn kaalheid op zijn kruin te verbloemen.

Mijn moeder hoopte de eerste maanden nadat hij weg was dat het een gril was. Dat hij in de penopauze zat en dat deze

Chantal een bevlieging was. Maar niks bleek minder waar. Mijn vader keek amper meer naar ons om. Nam nooit zijn telefoon op en zocht totaal geen contact met mijn moeder. Hij liet ons gewoon met alle ellende achter!
Toch wist ik zeker dat mijn moeder het mijn vader zou vergeven en hem weer met open armen zou ontvangen als hij terug zou willen. Maar mijn vader kwam niet meer terug, en uiteindelijk werd ons huis verkocht en woonden we sinds een paar weken in een klein huurhuis in een buitenwijk van Zaandam.

Hoofdstuk 2 – Beau

Eindelijk ging de zoemer.
‘Mejuffrouw Van Oudheuze, heb je even? Ik wil iets met je bespreken.’
Meteen fladderden vlinders in mijn buik alle kanten op. Ik voelde mij zenuwachtig, als een kind die wist dat het pakjesavond was. Mijn gedachten gingen alle kanten op en ik fantaseerde dat hij mij ging vertellen dat hij mij ook wel heel erg leuk vond. Vermanend sprak ik mezelf toe. Stel je niet zo aan! Natuurlijk valt hij niet op je!
Ann pakte mij bij mijn bovenarm. ‘Ga niet teveel in op wat hij te vertellen heeft,’ zei ze nerveus. ‘Kijk uit, alsjeblieft!’
Verbaasd keek ik haar aan. Waar hád ze het over? Ik negeerde haar en braaf wachtte ik totdat iedereen uit de klas was voor ik met trillende benen naar Sebastiaan liep. Mijn handen waren klam en ik duwde mijn tas strak tegen mijn lichaam aan. Alsof mijn tas het bonken van mijn hart het geluid kon verhullen.
‘Ga even zitten,’ zei hij vriendelijk en gebaarde naar de stoel. Ik ging zitten en keek naar hem op. Ik hield mijn handen op mijn benen houden om het trillen te verbergen.
Sebastiaan ging op de punt van zijn bureau zitten. Ik voelde me klein worden en even kreeg ik de neiging om op te springen en weg te lopen. Ik kon dit niet! Mijn hart begaf het bijna van spanning.

‘Beau, de reden waarom ik je heb gevraagd of je even wilde blijven, is omdat ik heb gezien dat je er niet goed voorstaat voor de aankomende examens. We zitten nu in januari en hebben nog tot mei om de boel recht te trekken. Ik heb gelezen dat je hierna naar het Atheneum wil doorstromen, en

dat jij het liefst accountant wil worden. Maar met deze dramatische cijfers blijf je waarschijnlijk zitten. Vind je de lessen te zwaar? Je kunt gewoon eerlijk zijn. Alles wat hier wordt gezegd blijft tussen deze muren. Ik ben je decaan, dus je kunt alles aan mij kwijt. Heb je problemen thuis? Ik heb vernomen dat je ouders sinds kort zijn gescheiden. Zit dat je dwars?'
Wild schudde ik mijn hoofd, omdat ik mijn stem niet vertrouwde nu hij mij recht aankeek.
'Is de opleiding te zwaar voor je? Je mag het best zeggen, hoor, want misschien kan ik je helpen met bijles. Het zou jammer zijn als je nog een jaar over moet doen, en ik weet zeker dat jij het echt wel in je hebt. Je hebt alleen een zetje nodig.'
Ik haalde mijn schouders op. 'Er is niks aan de hand. De scheiding van mijn ouders heb ik allang verwerkt. Ik ben gewoon een beetje lui. En als ik thuiskom heb ik niet zoveel zin om te leren. Ik kijk liever naar een serie of doe leuke dingen met Ann. Maar maakt u zich vooral niet druk. Ik snap nu dat ik eraan moet trekken, maar ik ga het fiksen! Beloofd!' Ik haatte het dat mijn stem oversloeg.
'Weet je het zeker? Je hoogste cijfer is een zes punt twee, en die is bij mij behaald. Ik heb je daarmee nog gematst, want eigenlijk was het een onvoldoende. Maar omdat je de laatste opdracht wel super goed hebt uitgevoerd vond ik dat je er een punt bij mocht krijgen. Voor Engels en Wiskunde sta je er belabberd voor. Voor Nederlands is het krap een voldoende en ook wat de andere vakken betreft ziet het er niet echt hoopvol uit.'

Dat wist ik zelf ook wel! Het viel gewoon onwijs tegen. Ik leerde hard voor een toets, en toch het maakte niet uit. Iedere

keer als ik op mijn laptop keek naar mijn cijfers dan viel het zo ontzettend tegen.
Ik snapte het niet. Ann en ik hadden wel eens de vragen met elkaar doorgelopen, en we hadden beide hetzelfde antwoord gegeven. Toch haalde zij een acht en ik een magere zes.
Het schaamrood vloog naar mijn kaken. Dit was niet wat ik wilde. Ik wilde juist dat hij mij zag als een goeie, ijverige leerling. Niet zo'n sukkeltje die steeds tegen een onvoldoende aan liep.
Het voelde niet fijn om zo'n gesprek met hem te hebben. Ik schaamde mij dood. Het voelde als falen als ik bijles zou nemen. Zeker bij hem!
'Kom op, Beau, je kan wel koppig zijn, maar ik denk dat als ik je even weer op weg help door je bijles te geven, je er over een paar maanden, voordat de examens beginnen, een stuk beter voorstaat. Ik denk en vind dat je het gewoon een kans moet geven. Denk er over na.'
Ik knikte en stond op. 'Zal ik doen,' mompelde ik. Maar ik had mijn keus al gemaakt. Ik ging echt geen bijles nemen! Ik stak mijn hand naar hem uit. Een siddering gleed door mijn lijf toen hij mijn hand pakte en ik wist er nog net uit te brengen: 'Fijne dag nog verder.' Met opgeheven hoofd en trillende knieën liep ik het lokaal uit.

Eenmaal buiten haalde ik diep adem en probeerde het shaken van mijn lijf onder controle te krijgen.
Ann stond op me te wachten. 'En?' vroeg ze nieuwsgierig.
Ik haalde mijn schouders op. 'Ik mag niet meer op mijn mobiel,' verzon ik ter plekke.
Ann vroeg niet verder door. Het liefst wilde ik haar vertellen hoe leuk ik hem vond, maar ook ik hield mijn mond.
We liepen richting het fietsenhok toen Ann ineens vroeg: 'Heeft hij je bijles aangeboden?'

Ik knikte en Ann bleef staan. Ze keek me bezorgd aan. ‘Neem dat aanbod niet aan, alsjeblieft! Ik help je wel!’
Verbolgen keek ik haar aan ‘Ik zei tegen Sebastiaan, en nu ook tegen jou, dat ik erover nadenk!’
Boos pakte ik mijn fiets en reed zonder iets te zeggen weg, Ann achterlatend bij het fietsenhok.
Wat was er nou net gebeurd? Was Ann jaloers? Gunde zij mij die bijles niet? Ik snapte er niks van. Dit was niks voor Ann.
Ann kwam achter mij aan en haalde mij in vlakbij mijn huis. Ze pakte me vast aan mijn arm en hield me staande. ‘Beau, het spijt me. Ik mag mij er ook helemaal niet mee bemoeien. Maar als jij je cijfers wil opkrikken dan moet je iedere dag aan de bak en stampen. Ik weet dat jij dat kan, en ik wil je daar echt mee helpen. Ik kan je overhoren. Ik kan vragen voor je maken. Laat mij je helpen! Het maakt mij niet uit wat ik moet doen, maar pak niet die bijles! Alsjeblieft!’
Verbaasd keek ik haar aan. Het leek wel alsof zij ergens bang voor was. ‘Wat is er dan zo erg om die bijles aan te nemen?’
Ann haalde haar schouders op. ‘Gewoon niet doen. Punt.’
Daarna fietste ze weg.

De volgende dag deed Ann alsof er niks gebeurd was. Toen ik haar erom vroeg haalde zij haar schouders op. ‘Sorry, ik heb er gisteravond over nagedacht, en ik was nogal overrompeld. Ik denk dat je het met beide handen aan moet pakken en moet kijken hoe hij je kan helpen. Ik vind het wel heel lief van hem. En ik heb het gevoel dat hij echt het beste met je voor heeft. Maar het is jouw keus, niet die van mij.’
Ik snapte er niks van. Wat gebeurde hier? Ann was ineens als een blad aan een boom omgeslagen. Gister smeekte ze mij nog om het niet te doen, en nu zei ze dat ik het moest aanpakken?

Ik probeerde erachter te komen waarom zij van mening was veranderd, maar zij ontweek mijn vragen. Na een paar pogingen stopte ik ermee. Dit had totaal geen zin.
De rest van de dag hadden we het over van alles, behalve over de bijlessen van Sebastiaan.

Hoofdstuk 3 – Beau

Op de eettafel lag een briefje van mijn moeder dat ze naar de kapper was. Ze had het me al eerder die ochtend verteld, maar ze kende me te goed: ik zou het toch vergeten. Ze vroeg of ik het eten om vijf uur op wilde zetten; alles stond klaar in de koelkast. Typisch mijn moeder. Zelfs het vlees was al gebraden en de sperziebonen en de aardappelen lagen al klaar in een pannetje met water.
Ik opende mijn mobiel en ging naar Facebook, naar het profiel van Sebastiaans vrouw. Voor de zoveelste keer scrolde ik door de foto's.
Natasha was niet echt een beauty. Ze was heel gewoontjes en iets te zwaar. Volgens mij was ze ook niet heel groot. Ik vond dat zij niet echt een vriendelijk en open gezicht had, en dat zij best wat beter voor zichzelf mocht zorgen.

Nee, dan mijn moeder: ze was altijd tot in de puntjes verzorgd. Ze ging op tijd naar de kapper en zag er altijd uit om door een ringetje te halen. Ook na de scheiding bleef zij goed voor zichzelf zorgen.
Mijn moeder was echt een knappe vrouw. Ik snapte nog steeds niet waarom zij niet een nieuwe man had gevonden. Ik gunde dat haar echt. Al was het alleen maar om mijn vader een hak te zetten. Ik nam het hem nog steeds kwalijk. We hadden hem nodig gehad, maar meneer vond zijn nieuwe vriendin belangrijker dan zijn gezin.
Ik hield het niet meer, en met trillende vingers stuurde ik Sebastiaan een vriendschapsverzoek. Meteen kreeg ik de melding dat Sebastiaan Laan mijn vriendschapsverzoek had geaccepteerd.

Aan de ene kant was ik ontzettend blij, aan de andere kant hoopte ik maar niet dat hij vragen hierover zou stellen. Ik kon natuurlijk zeggen dat ik hem voor het eerst zag, en dat het mij wel leuk leek om vriendjes met hem te zijn.
Mijn gedachten gingen terug naar zijn aanbod. Als ik dat zou aannemen, zou ik dan alleen met hem zijn? Of zou hij nog meer studenten bijles geven?
Ik opende zijn pagina. Mijn hart maakte een duikeling toen ik zijn profielfoto vergrootte en in zijn mooie ogen keek. Verliefd zuchtte ik en legde met tegenzin mijn mobiel aan de kant. Het was tijd om het eten op te zetten. Rond half zes zou mijn moeder thuiskomen.

'Hoi schat, ik zie dat je al bent begonnen. Fijn!' Ze zette haar tas op het aanrecht en glimlachte.
Een paar weken geleden was mijn moeder ontslagen vanwege een reorganisatie, en ik wist dat ze op jacht was naar een andere baan. Overdreven bestudeerde ik haar haren
'Ik vind je haar echt mooi zo! Heb je binnenkort een sollicitatiegesprek?'
'Eh, eigenlijk… heb ik een paar weken terug een man ontmoet,' zei ze een beetje bleu. Ze keek mij niet aan en ik zag dat ze bloosde.
'Oh, dat is toch superleuk!' Ik was oprecht blij voor haar.
'Wie is het? Ken ik hem?'
'Nee, hij kwam hier van de week voor onderhoud aan de ketel. Hij heet Klaas de Waal. Een leuke vent, waar ik me gelijk thuis bij voelde. Hij is weduwnaar. Het stelt ook niks voor, hoor. We gaan alleen morgenavond even samen een hapje eten en naar de film,' zei ze verdedigend.
'Mam, het maakt mij niet uit! Het gaat om jouw geluk! Ik vind het alleen maar leuk voor je. En je ziet er echt super goed uit met dit nieuwe kapsel!'

Ik zag iets van paniek in haar ogen. ‘Mam, het komt echt goed! Wees gewoon jezelf! Je bent veel te leuk en nog veel te jong om je te verschuilen!’
Mijn moeder ontspande zich en pakte mijn hand vast. ‘Heb jij een leuke dag gehad?’
‘Niet echt. Ik heb eigenlijk een probleem.’
Meteen had ze alle aandacht voor me. ‘Erg?’
‘Nee, het valt wel mee, maar ik sta er nogal slecht voor op school. Nu heb ik een aanbod gekregen voor bijles, maar ik twijfel. Aan de ene kant weet ik zeker dat als ik nu mijn best doe, ik het wel ga halen. Aan de andere kant ben ik bang dat het fout gaat. Dat ik mij weer laat verleiden door Ann om andere dingen te doen.’
Uiteraard verzweeg ik dat ik het doodeng vond en dat het om Sebastiaan ging. De man waar ik verschrikkelijk verliefd op was.
Mijn moeder slaakte een zucht van verlichting. Ze was altijd overbezorgd geweest. Altijd bang dat ik snoepjes aannam van vreemde mannen, of dat ik in andere problemen zou komen.
Soms vond ik dat weleens verstikkend. Ik vond dat ik op mijn eigen vleugels moest vliegen en niet steeds mijn horizon moest verbreden aan de hand van mijn moeder. Ik zette mij schrap voor de preek die ik ongetwijfeld nu van haar zou krijgen.
‘Als je je opleiding af wilt maken, dan moet je dat aanbod maar aannemen. Dan kun je achteraf nooit zeggen “had ik maar…”. Ze glimlachte bemoedigend.
Die had ik niet aan zien komen, en ik staarde haar perplex aan.
De afgelopen drie jaar had ik zo mijn best gedaan, en het zou toch zuur zijn om niet te slagen. Misschien had mijn moeder

gelijk: als ik dan zou zakken, had ik in ieder geval mijn uiterste best gedaan en kon ik mijzelf niets verwijten.

Na het eten ging ik naar mijn slaapkamer, opende mijn Facebook en zocht Sebastiaan op. Zijn vrolijke gezicht lachte mij via het beeldscherm toe. Onmiddellijk kreeg ik een kriebel in mijn buik. Het idee dat ik met hem straks alleen in een ruimte zat maakte mij best wel zenuwachtig. Kon ik met hem alleen in een ruimte zijn zonder dat mijn hart steeds op hol sloeg? Zonder dat ik begon te stotteren of dat ik alleen maar liep te giechelen? Of domme dingen zou zeggen? Normaal gesproken was ik niet zo. Als ik een jongen leuk vond was ik heel zelfverzekerd. Maar bij Sebastiaan voelde ik mij zo onzeker. Ik had altijd het gevoel dat hij op de een of andere manier op mij neerkeek. Ik kon het niet helemaal onder woorden brengen, maar ik voelde me vaak heel klein worden.
Mijn vingers trilden toen ik hem een berichtje stuurde dat ik zijn aanbod aannam en graag bijles van hem wilde hebben. Meteen deed ik mijn beeldscherm uit en liet me op bed vallen.
Mijn mobiel trilde en ik keek op het scherm. *Sebastiaan Laan heeft je een bericht gestuurd.* Nerveus opende ik Messenger. “Fijn dat je mijn aanbod hebt aangenomen.” Hij vermeldde een adres en schreef dat hij mij morgenmiddag om vijf uur daar verwachtte.
Mijn hart maakte een sprongetje. Sebastiaan woonde in het blok achter mij!
Ik sprong van mijn bed af en schreeuwde naar mijn moeder dat ik eventjes naar Ann moest om haar wat te vragen en rende het huis uit.

Hij woonde in de nette nieuwbouwwijk achter de sloot die onze wijk van zijn wijk scheidde. Dit was zo'n wereld van verschil! De wijk waar hij woonde leek totaal niet op de uitgewoonde wijk waarin wij nu woonden.
Wij woonden in een rijtjeswoning, terwijl hij in een twee-onder-een-kapwoning woonde. In zijn buurt waren verzorgde tuinen, terwijl het in onze buurt een zooi was. Hoe vaak de politie niet bij ons in de straat reed omdat er weer iemand had lopen klagen, was niet op de vingers van een hand te tellen. Regelmatig waren er vechtpartijen, en vorig jaar was er zelfs een dode gevallen.
In gedachten telde ik de woningen. Het waren er twaalf. Ieder huis had een parkeerplaats op eigen terrein.
De wijk waar Sebastiaan woonde straalde klasse en rijkdom uit, net zoals de plek waar ik voor de scheiding van mijn ouders had gewoond.
Even voelde ik een steek door mijn hart. Ik was zo verdrietig geweest toen mijn vader en moeder mij vertelden dat ze uit elkaar gingen. Ik dacht altijd dat mijn ouders zielsveel van elkaar hielden en samen supersterk waren. Vooral toen mijn broer, die twee jaar ouder was dan ik, op de dag van mijn zestiende verjaardag door de politie uit huis werd gehaald. Inmiddels zat hij nu al meer dan een jaar vast in de gevangenis in Groningen, in afwachting van zijn proces. Léon werd beschuldigd van moord op zijn ex-vriendin Bianca en haar vriend. Er hing hem een jarenlange gevangenisstraf boven het hoofd.
Een paar maanden nadat Léon was opgepakt vertrok mijn vader naar Chantal.

Ann was de enige tegen wie ik het had verteld, maar ook voor haar had ik bepaalde dingen verzwegen. Ik schaamde mij dood voor mijn broer.

Toen Léon nog thuis woonde wilde ik niet dat Ann bij mij thuiskwam. Ik had ooit een ander klasgenootje meegenomen, en toen deed hij zo achterlijk! Hij kon nooit normaal doen. Ann snapte mij gelukkig en vond het prima.
Ik denk dat zij mijn keuze respecteerde en deed zoals ik deed: doen alsof mijn broer niet bestond.
Thuis hadden wij het ook nooit over hem. Mijn moeder kapte altijd alle vragen over hem af. Ze zei dat de politie het allemaal uit zou zoeken en dat zolang wij niet wisten of mijn broer schuldig was, het beter was om het er zo min mogelijk over te hebben.
Ik was dan misschien wel de zus van een moordenaar, zij was zijn moeder. Dus ik snapte het wel dat zij zich schaamde en dat zij het er niet over wilde hebben.

Hoofdstuk 4 – Beau

Met tranen in mijn ogen dacht ik terug aan die dag dat Bianca op het fietspad had gestaan toen ik weer van school naar huis fietste. Natuurlijk was ik gestopt.
'Ik zou heel graag even met je praten,' zei ze. 'Kunnen we ergens een kop koffie drinken alsjeblieft?'
Eerst wilde ik weigeren, maar ik zag aan haar ogen dat ze verschrikkelijk ongelukkig was. Misschien wilde ze Léon terug en wilde zij mij om raad vragen, dus ik stemde in. 'Ja, is goed. Spring maar achterop.'
We reden naar een restaurant dat open was en gingen buiten op het terras zitten. Met de heaters aan, in de luwte en met een kleed over mijn benen was het goed te doen. Ik had haar gemist, besefte ik.

Bianca trok haar lange jas uit en ik schrok toen ik zag hoe mager ze was geworden. Ze was niet echt zwaar geweest toen ze bij ons woonde, maar wel goed gevuld. Nu leek ze op iemand die anorexia had. Haar tengere lijfje zag er broos uit en haar mooie blonde haren waren dof, net als haar blauwe ogen. Haar kleren lubberden om haar heen.
Zenuwachtig stak ze een sigaret op en bood mij er eentje aan. Haar hand trilde zo heftig dat ik met moeite een peuk uit het pakje wist te pakken. Bianca was de enige die wist dat ik stiekem rookte.
Steeds keek ze zenuwachtig om zich heen. Ik legde mijn hand over de hare. 'Hoe gaat het met je?' Een domme vraag, want ze zag er niet goed uit.
'Hij is gek,' zei ze en ik zag dat haar ogen zich vulden met tranen. Ik kon de paniek erin lezen.
Verward en onsamenhangend vertelde ze me dat ze langzamerhand gek werd. Dat mijn broer haar achtervolgde

en ze door hem werd gestalkt. Dat mijn broer haar zo'n zestig keer belde, dag en nacht. 'Hoe vaak ik ook mijn nummer verander, hij weet het op de een of andere manier altijd weer te achterhalen.' Ze drukte haar sigaret uit en stak meteen weer een nieuwe op. 'Hij maakt me voor alles en nog wat uit dan.' Ze snikte kort. 'Hij heeft mijn auto bekrast, en valt mijn vrienden en collega's lastig. Hij bedreigt ze zelfs!' Ze keek me wanhopig aan. 'Hij heeft me opgewacht op mijn werk en heeft zelfs ingebroken in mijn huis en daar de boel aan gort geslagen.'
Vol verbijstering hoorde ik haar aan. Ik wist niet wat ik hoorde.
Haar hele lijf trilde en ze rookte de ene sigaret na de ander. Ik wist niet wat ik moest doen of moest zeggen en liet haar maar praten.
'Ik neem ook elke keer vanuit mijn werk een andere weg naar huis, maar toch weet hij mij te vinden. Hij schreeuwt, hij dreigt zelfs om mij te vermoorden. En Jan, mijn nieuwe vriend, ook.'
Wat moest ik hiermee? Bovendien, ik wilde dit allemaal niet weten. 'Eh, misschien moet je naar de politie gaan?' opperde ik.
'Die doen helemaal niks! Ze hebben niet genoeg mankracht, wordt er gewoon gezegd!' Tranen verschenen weer in haar ogen. 'Hij is compleet gek geworden. Jij moet mij helpen! Jij moet hem duidelijk maken dat hij mij met rust moet laten!'
'Ik?' vroeg ik haar verbouwereerd. 'Jij denkt toch niet dat ik tot hem door kan dringen? Hij doet waar hij zin in heeft! Je moet echt blijven zeuren bij de politie.'
Bianca keek mij boos aan. 'Wat denk je nou? Ik doe niet anders! We hebben het advies gekregen om camera's op te hangen en zo'n slimme deurbel, maar ik heb daar het geld niet voor. Weet je wat dat kost? Ik moet mijn huur betalen,

gas, water en licht. Jan heeft geen werk, geen uitkering. Het geld groeit mij niet op mijn rug!
‘En nu?’ vroeg ik naar de bekende weg.
Bianca stak weer een sigaret op en lurkte eraan alsof ze aan een zuurstoftank zat. Met een mond vol rook haalde zij haar schouders op. ‘Waarschijnlijk ben ik tussen nu en een paar weken dood.’

Ik voelde mij totaal niet meer op mijn gemak. Ik moest hier weg, ging er door mij heen. Ik kon haar niet helpen. Wat verwachtte ze nou van mij?
Kennelijk zag ze mijn weerstand, en ze begon te huilen. ‘Sorry, hoor, ik begrijp je echt wel. Maar ik functioneer voor geen meter. Ik doe geen oog meer dicht en schrik van ieder geluid. Ik heb problemen met mijn werkgever. Ik ben zo godvergeten moe!’ De tranen stroomden over haar wangen.
Waar haalde Léon eigenlijk de tijd vandaan om dit te doen? Hij werkte toch gewoon? Hij vertrok iedere ochtend rond half zeven en kwam ‘s middags rond half zes weer thuis. Hij had het er continu over hoe leuk hij zijn werk in de fabriek vond. Vorige week had hij zelfs trots verteld dat hij eerdaags promotie zou krijgen tot floormanager.
‘Bianca,’ zei ik zachtjes, want ik had het gevoel dat iedereen op het terras ons aan het afluisteren waren, ‘wanneer dit is begonnen?’
Bianca vertelde mij dat Léon vanaf de eerste dag dat zij bij ons weg was gegaan al was begonnen met bellen en met appjes sturen. Ze zei dat ze van alle berichten een screenshot had gemaakt en gaf mij haar telefoon. Ik opende de berichten. Sommigen waren kort, en sommigen leken wel op een half boekwerk. In alle berichten stonden grove scheldwoorden, bedreigingen en afbeeldingen van krantenknipsels die gingen over huiselijk geweld,

gezinsdrama's, eerwraak, femicide en ernstige mishandelingen. "Ooit ben jij ook aan de beurt en krijg je deze ereplaats in de kranten". Ik sloeg mijn hand voor mijn mond om een kreet te onderdrukken.
Nadat ik meer dan twintig berichten had gelezen, gaf ik de telefoon weer terug aan haar. Met tranen in mijn ogen keek ik haar geschokt aan.

'Dat is nog niet alles,' zei Bianca. Ze opende een map op haar telefoon. 'Hier is hij sinds een week mee bezig.'
Ze liet mij de map zien en ik zag allemaal foto's met rouwkransen met kaartjes eraan waarop stond: "Rust zacht, lieve Bianca." Ook waren er grafstenen met haar naam erop. Er was zelfs een vers graf, waarnaast een houten bord stond met haar naam, haar geboortedatum en haar sterfdatum. De sterfdatum stond op zevenentwintig december! Dat was twee dagen voor mijn verjaardag en daags na kerstmis! Dat was over twee weken!
Hoe had hij dit allemaal gedaan? Had hij dit gewoon via internet gedaan? Hoe ziek kon je zijn om dit te doen? Dan was je toch niet goed bij je hoofd! Ik snapte Bianca helemaal. Ik zou ook knettergek en doodsbang worden! Zeker omdat zij ook wist waarom hij in het internaat was geplaatst. 'En dit heb je ook aan de politie laten zien?' vroeg ik haar verbouwereerd.
Bianca schudde haar hoofd. 'Nee. Ze hebben mij de laatste keer vriendelijk verzocht om op te houden met aangiftes te doen. Ze hebben hem een keer opgepakt en hem verhoord, maar hij had een sluitend alibi en gezegd dat ik degene was die knettergek was en hém lastigviel. Zij geloofden hem en niet mij! Ondanks dat ik ze had verteld dat ik hem jarenlang had verzorgd in het internaat, en wist wat voor psychopaat hij was.'

Vol ongeloof keek ik haar aan en zag de machteloosheid in haar gezicht. Ik kreeg diep medelijden met haar. Dit was toch te gek voor woorden!
Bianca stak weer een sigaret op. ‘Ze waren bij mij langsgekomen en hadden gezegd dat valse verklaringen strafbaar waren en dat zij een melding hadden gemaakt. Ze dreigden zelfs met een straatverbod. Ze zeiden dat ik niet meer binnen een straal van tien kilometer van jullie huis mocht komen, en ik mocht geen contact meer met hem zoeken. Alsof ik dat wilde! Ik wilde niks meer met hem te maken hebben.’
Met open mond keek ik haar aan. ‘Maar, die grafsteen en dat houten bord… dat moet toch alle alarmbellen af laten gaan bij de politie?’
Bianca schudde haar hoofd. ‘Ik ben er niet meer geweest. Ik had er geen zin meer in. Ik denk dat je dat wel begrijpt. Hij zou hier toch wel weer een verklaring voor hebben. Dat ik het misschien wel zelf in scene heb gezet of zo.’ Ze keek me verdrietig aan. ‘Ik weet het niet meer! Jij bent mijn laatste hoop! Ik ben echt doodsbang.’ Haar ogen vulden zich weer met tranen.

Medelijdend pakte ik haar hand vast.
‘Echt, Beau, ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik ben radeloos.’
Even vroeg ik me af wat ik zou doen in haar geval. Ik vermoedde dat ik zou vluchten. Heel ver weg.
‘En als je vlucht? Naar het buitenland? Waar hij je niet kan vinden?’
‘Nee, dat kan niet. Ik heb daar het geld niet voor. Ik heb al gezocht naar een ander huis, hier ver vandaan, maar er zijn gewoon simpelweg geen huizen te vinden. Ik hoopte dat jij met hem wilde praten, of in ieder geval met je ouders. Dat